

בע"א (באר שבע) 41988-03-24 - סביתאן אבו כף נ' עיריית באר שבע

בע"א (באר-שבע) 41988-03-24 - סביתאן אבו כף נ' עיריית באר שבע ע"שלוס באר-שבע

בע"א (באר-שבע) 41988-03-24

סביתאן אבו כף

נגד

עיריית באר שבע ע"י

ב"כ עו"ד הדר דמרי

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לעניינים מקומיים בבאר-שבע

[31.03.2024]

כבוד השופטת אורית קרץ

החלטה

לפני בקשה להורות על ביטול הודעות קנס שנמסרו למבקש, למעשה המבקש מבקש להאריך לו את המועד להישפט על הודעות קנס שניתנו לו, אחת בגין עבירה של השלכת פסולת (בדל סיגריה) במקום ציבורי בניגוד להוראת סעיף 2(א) לחוק העזר לבאר שבע (איכות הסביבה) התשנ"א - 1991 והשנייה בגין עבירה של עישון במקום ציבורי בניגוד לסעיף 1(א) לחוק למניעת עישון במקומות ציבוריים התשמ"ג - 1983.

מתגובת המשיבה עולה כי במהלך רישום אחד הדו"חות המבקש חטף את תעודת הזהות מהפקח וברח מהמקום ובפעם השנייה הוא סירב לקבל את הודעת הקנס ולכן הודעות הקנס נשלחו לו בדואר רשום. עוד עולה מתגובת המשיבה כי המבקש פנה ביום 12.12.19 בבקשה לביטול הודעת קנס אחת, ביום 5.1.20 פנה בבקשה לביטול הודעת קנס שנייה וביום 5.3.24 פנה בבקשה נוספת לביטול שתי הודעות הקנס, כל הבקשות נדחו בהחלטות מיום 10.2.20, 10.5.20 ו- 6.3.24, תוך שניתנה למבקש האפשרות לשלם הקנסות בגובה הקנסות המקוריים בצירוף הוצאות גבייה.

התשתית הנורמטיבית

סעיף 229(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 (להלן: החוק) מסדיר את האפשרויות

העומדות לנזק להביא לביטולו של הקנס.

בהתאם לסעיף 229(א)(2) לחוק, נקנס רשאי להודיע בכתב בתוך 90 ימים מהמועד שהומצאה לו ההודעה על הטלת הקנס, כי ברצונו להישפט על הקנס. על פי הוראת סעיף 230 לחוק - "בית המשפט רשאי לקיים את המשפט גם אם אותו אדם ביקש להישפט באיחור, ובלבד שהתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229(ה) בשינויים המחויבים או מנימוקים מיוחדים אחרים שיפרט בהחלטתו", דהיינו - "אם שוכנע שהבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושמןעו ממנו להגישה במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה" (סעיף 229(ה) לחוק). כפי שנפסק לא פעם, בית משפט שנדרש לבקשה להישפט על-ידי מי שלא הודיע על רצונו להישפט, או הודיע על רצונו להישפט, אך הודיע על כך לאחר הזמן שנקבע לכך, צריך לשקול שיקולים דומים לאלה שהוא שוקל בבקשה לביטול פסק דין שניתן שלא בנוכחות הנאשם. דהיינו, האם יש סיבה מוצדקת לאי הגשת בקשה להישפט במועד וכן האם יגרם עיוות דין אם הדיון בבית-המשפט, לא יתקיים. (רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל פ"ד נז(6), 793, להלן: עניין איטליא).

דין והכרעה

לאחר שקראתי את בקשת המבקש ואת תגובת המשיבה לה צורפו בין היתר החלטות התובעת העירונית בבקשות שהמבקש הגיש לביטול הודעות הקנס, הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות.

מתגובת המשיבה עולה כי הודעות הקנס נשלחו למבקש בדואר רשום. מאישורי המסירה עולה כי אישור אחד חזר בציון 'לא נדרש' והשני חזר בציון 'לא ידוע במען'.

סעיף 237(א) לחוק קובע כי מסמך שיש להמציאו לאדם לפי החוק, המצאתו תהיה בין היתר במשלוח מכתב רשום לפי מענו של האדם עם אישור מסירה.

תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי תשל"ד - 1974 קובעת חזקת מסירה ולפיה: "... בעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט, לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".

הודעות הקנס בעניינינו נשלחו לכתובת אבו תלול 1 ת.ד. 84914, בבקשות המבקש לביטול הודעות הקנס צוין מס' ת.ד. שונה, ללא כתובת מגורים.

בין אם הודעות הקנס נמסרו כדין לכתובת הרשומה של המבקש ובין אם לאו, מהבקשות שהגיש המבקש לביטול הודעות הקנס עולה כי הוא קיבל את הודעות הקנס והיה מודע להן לכל המאוחר במועד הגשת הבקשות לביטול - ביום 12.12.19 וביום 5.1.20.

המבקש לא נימק בבקשתו את הסיבה לשיהוי הניכר בהגשת הבקשה לביטול הודעות הקנס, הוא אף ציין בבקשה שנודע לו על הודעות הקנס לפני מספר חודשים, טענה שלא מתיישבת כלל וכלל עם העובדה שהוא פנה בבקשות לביטול הודעות הקנס לפני 4 שנים (!).

בנסיבות אלה לא ניתן לקבוע כי התקיים התנאי לפיו הבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ומנעו ממנה להגישו במועד.

כמו כן, לא הוכח שיגרם עיוות דין אם לא תתקבל הבקשה. המבקש טען בבקשה שהוא כופר בביצוע העבירות מהטעם שהוא לא זוכר שביצע אותן. אין בטענה שהוא לא זוכר כדי להרים את הנטל להוכיח שיגרם עיוות דין אם לא תתקבל הבקשה. גם הגרסה שהמבקש מסר למשיבה לפיה הוא לא מעשן, אינה אמינה בהינתן שבשתי הזדמנויות שונות ניתנו לו הודעות קנס הנובעות מעישון, אחת בגין השלכת בדל סיגריה במקום ציבורי והשנייה בגין עישון במקום ציבורי.

המבקש הגיש למשיבה מסמך רפואי שניתן יומיים לפני מועד הגשת הבקשה לביטול למשיבה (מסמך מיום 10.12.19) בו מצוין שהמבקש לא מעשן. סביר שהדברים נמסרו לרופא מפי המבקש ואין ברישום כדי להוכיח הטענה.

לא זו אף זו, בקשה להארכת מועד להישפט הינה בקשה לסעד מן היושר, הנתונה לשיקול דעת בית המשפט. על פי הפסיקה, מי שפונה לבית המשפט בבקשה לסעד מן היושר חייב לבא בידיים נקיות ולגלות לבית המשפט את כל הפרטים הרלבנטיים לבקשתו.

המבקש טען בבקשה שנודע לו על הקנסות רק לפני מספר חודשים, טענה שכאמור לא עולה בקנה אחד עם העובדה שהוא פנה למשיבה בבקשות לבטל את הקנסות כבר לפני 4 שנים. המבקש ביקש להציג מצג לא נכון ובא לבית המשפט בידיים לא נקיות.

בנסיבות אלה, משהמבקש הגיש בקשתו בידיים לא נקיות, משמדובר באיחור משמעותי לא מוסבר, ומשלא מצאתי כי יגרם למבקש עיוות דין אם תידחה הבקשה, לא מצאתי להיעתר לבקשה להארכת המועד להישפט והבקשה נדחת.

בהסכמתה האדיבה של המשיבה, הודעות הקנס ישולמו בסכומן המקורי בצירוף הוצאות הגבייה. בשל טענת המבקש לחיסרון כס, הקנסות ישולמו בשני תשלומים שווים ורצופים, התשלום הראשון עד ליום 28.5.24 והתשלום השני עד ליום 28.6.24.

הוצאות הגבייה ישולמו ישירות לחברת הגבייה.

על המבקש מוטלת החובה לפנות למשרדי המשיבה לצורך קבלת שוברי תשלום ולא תישמע מפיו טענה כי לא קיבל את השוברים בדואר.

המזכירות מתבקשת להודיע לצדדים.

ניתנה היום, כ"א אדר ב' תשפ"ד, 31 מרץ 2024, בהעדר הצדדים.